

ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ: ΓΙΑ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑ

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΜΙΛΑ ΣΤΗΝ THESSNEWS

«Στο θέατρο μου αρέσουν τα πράγματα που δε λέγονται...»

συνέντευξη στον
ΓΙΑΝΝΗ Θ. ΚΕΣΣΟΠΟΥΛΟ
gkessopoulos@gmail.com

Την Ξένια Καλογεροπούλου τη θυμόμαστε οι περισσότεροι στον ρόλο της στην ταινία «Η κυρά μας η μαμή», όπου έπαιζε την κόρη του Ορέστη Μακρή, ζευγάρι με τον Δημήτρη Παπαμιχαήλ. Αυτές τις μέρες, αναζητώντας πληροφορίες γι' αυτήν, έμαθα ότι ήταν η πρώτη της ταινία! Βέβαια, η ίδια δεν θεωρεί ότι έκανε σπουδαίες ταινίες, άσχετα αν το 1964 πήρε βραβείο α' γυναικείου ρόλου στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης («η αγαπημένη μου είναι αυτή που έκανα τελευταία, «Before Midnight»). Μάλον την έχει συνεπάρει η συγγραφή με έργα για παιδιά που έχουν ανεβεί στο θέατρο, όσο και το τελευταίο της βιβλίο «Γράμμα στον Κωστή» (εκδ. Πατάκη). Αυτό το τελευταίο δεν είναι παρά ανεπίδοτες επιστολές προς τον πρόσφατα χαμένο από τη ζωή σύζυγό της, τον κριτικό, συγγραφέα και μεταφραστή Κωστή Σκαλιόρα, οι οποίες στην ουσία αποτελούν την αυτοβιογραφία της και έγιναν βιβλίο με προτροπή της κουμπάρας της Άλκης Ζέη. Δεν τη ρώτησα για την προσωπική της ζωή, αλλά μου είπε ότι σ' αυτό το βιβλίο μιλάει για όλους τους σταθμούς της ζωής της, μέχρι και για τους δύο γάμους της...

Την Ξένια Καλογεροπούλου θα τη συναντήσουμε αυτήν την Κυριακή 30 Οκτωβρίου στις 11 το πρωί στο Θέατρο

Αριστοτέλειον, καθώς θα έρθει στη Θεσσαλονίκη για να παρακολουθήσει «Το Σκλαβί» που σκηνοθετεί ο Δημήτρης Αδάμης. Αυτήν την περίοδο στην πόλη μας ανεβαίνει η επίσης δικιά της «Οικογένεια Νώε» (και του Θωμά Μοσχόπουλου) από το ΚΘΒΕ, ενώ υπογράφει και τη μετάφραση του έργου «Το αγόρι με τη βαλίτσα». Αυτή η άνοδος της στη Θεσσαλονίκη ήταν και η αφορμή για μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση.

Γιατί αγάπησα πολύ το «Σκλαβί»...

Έκανα το «λάθος» να τη ρωτήσω τι μήνυμα δίνει το «Σκλαβί», ζητώντας στην ουσία σε μια φράση να συνοψίσει ολόκληρη θεατρική παράσταση... «Τα μηνύματα είναι για τον αυτόματο τηλεφωνητή. Δεν είναι ο σκοπός μου τα μηνύματα...» μου είπε και την παραύτησα. «Το «Σκλαβί» με μάγεψε και εμένα και τον Θωμά τον Μοσχόπουλο πάρα πολύ, το ερωτεύτηκα. Φαντάστηκα ότι αυτή η ιστορία θα είναι και συγκινητική και γοητευτική και αφορμή για πολύ ωραία παράσταση. Δύο χρόνια το δούλενα. Βυθίστηκα σ' αυτό, το αγάπησα πολύ. Κάποια στιγμή το τελείωσα και όταν το πήγα στον Θωμά, μου λέει "Ξένια, εσύ το 'χεις γράψει αυτό". Ξεκίνησε η ιδέα μαζί του αλλά έγινε πολύ δικό μου έργο. Χάρηκα πάρα πολύ και το ανέβασα σε σκηνοθεσία του Θωμά, πήραμε και το βραβείο Κουν το 2000» λέει στην ThessNews.

«Το «Σκλαβί» μιλά για ένα παλικάρι που θυσιάζει την αγάπη του για τον αδερφό του και παραλίγο να θυσιά-

Μια καλή παράσταση πρέπει να κρατά τα μυστικά, δηλαδή να υπάρχουν πράγματα που τα αισθάνεσαι και τα μαντεύεις. Όπως και στον έρωτα. Για να συμπαθήσεις έναν άνθρωπο, πρέπει να τον καταλάβεις. Αν τον καταλάβεις 100%, δεν τον ερωτεύεσαι

σει και τη ζωή του. Αυτό βέβαια δεν αναφέρεται ποτέ στο λαϊκό παραμύθι. Ούτε στο έργο, αν θέλεις το φαντάζεσαι. Και μου αρέσουν τα πράγματα που δε λέγονται, ειδικά όταν κάνεις θέατρο για παιδιά. Είναι πολύ ωραίο να έχεις πράγματα που δε λέγονται,

που πρέπει να τα μαντεύεις» τονίζει.

Παραμύθι λαϊκό αλλά όχι γραφικό

Το γεγονός ότι το έργο αυτό βασίζεται σε ένα παραδοσιακό παραμύθι από τη Σύμη του 1900, έστρεψε τη συζήτηση στο θέμα «λαϊκή παράδοση». «Θέλαμε πολύ να κάνουμε ένα λαϊκό παραμύθι αλλά να μην είναι γραφικό. Σε αυτό βοήθησαν πάρα πολύ και ο Κυπουργός με τη μουσική του και η Νικολακοπούλου με τον στίχο της» λέει η κ. Καλογεροπούλου.

Πώς βλέπει τη λαϊκή μας παράδοση σε σχέση με το σήμερα; «Είναι κάτι δικό μας, είναι μέσα στο αίμα μας. Εγώ μεγάλωσα βέβαια σε πολύ δυτικά πράγματα, δεν ήμουν πολύ κοντά στην παράδοση, δεν έχω ζήσει πολύ τη σχέση που μπορεί να έχει κάποιος που έζησε σε χωριό της Ελλάδας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δε με συγκινεί». Με μητέρα ζωγράφο είχε από νωρίς καλλιτεχνικές επιρροές στη ζωή της και πριν τελειώσει το σχολείο θέλησε να πάει στη σχολή του Κάρολου Κουν, για να γίνει ηθοποιός. Ο πατέρας της δεν την άφησε και έτσι βρέθηκε στη Βασιλική Ακαδημία δραματικής τέχνης στο Λονδίνο.

Δεν είναι τύπος που νοιώθει την υποχρέωση να μιλήσει για όλους και για όλα, πράγμα που δεν συναντάς εύκολα στην εποχή μας. Για τον σχολικό εκφοβισμό π.χ. με παραπέμπει σε άλλους πιο ειδικούς («δεν το ξέρω το θέμα»), ενώ για το ζήτημα προσφυγόπουλα στα σχολεία είναι ξεκάθαρα υπέρ, εφόσον τηρούνται οι κανόνες υγιεινής.

«Δεν έχω αλλάξει το παιδικό θέατρο...»

«Έχει ειπωθεί για εσάς ότι είστε «ο άνθρωπος που άλλαξε το παιδικό θέατρο στην Ελλάδα». Το αποδέχαστε;» τη ρώτησα και φτάσαμε από το παιδικό θέατρο να μιλάμε για τον έρωτα... «Δεν το άλλαξα γιατί υπάρχει μια τεράστια ποσότητα παιδικού θεάτρου που δεν ανήκει σε αυτό που αρέσει σε μένα. Πιστεύω ότι οι παραστάσεις που έχουν πολύ θέαμα αλλά λίγη ουσία δεν είναι αυτό που χρειάζονται τα παιδιά. Δεν πρόκειται εγώ να πω ακριβώς τι θέλω. Πιστεύω ότι μια παράσταση για παιδιά πρέπει να έχει πολλά επίπεδα. Ένα επίπεδο άμεσα κατανοητό, γιατί τα παιδιά βαριούνται. Ένα επίπεδο με μεγαλύτερη προσπάθεια να τα πλησιάσουν, αλλά να κρατά και τα μυστικά, δηλαδή να υπάρχουν πράγματα που τα αισθάνονται και τα μαντεύουν. Κι αυτό πιστεύω ότι έχει μεγάλη σημασία για οποιαδήποτε τέχνη. Δηλαδή μια αρχαία τραγωδία ή ένα έργο του Σαίξπηρ έχει πάρα πολλά μυστικά. Ένας πίνακας ζωγραφικής ή μια μουσική πρέπει να σου αρέσει από την πρώτη στιγμή αλλά αυτό εξαντλείται αμέσως και δεν έχει άλλα πράγματα για να τα μαντεύει, δεν είναι αρκετό. Όπως και στον έρωτα. Για να συμπαθήσεις έναν άνθρωπο, πρέπει να τον καταλάβεις. Αν τον καταλάβεις 100%, δεν τον ερωτεύεσαι».

MEETING POINT

Θέατρο Αριστοτέλειον
Κυριακή 30 Οκτωβρίου, ώρα 11.00 π.μ.
Θεατρική παράσταση «Το Σκλαβί»